

CENNETE GİDEN YOLLAR SALİH AMELLER, YÜKSEK AHLÂKÎ ERDEMLER

عَنْ أَبِي سَعِيدٍ الْخُدْرِيِّ أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ قَالَ:
”يَا أَبَا سَعِيدٍ مَنْ رَضِيَ بِاللَّهِ رَبًّا وَبِالْإِسْلَامِ دِينًا وَبِمُحَمَّدٍ نَبِيًّا وَجَبَتْ لَهُ
الْجَنَّةُ.“

Ebû Saîd el-Hudrî'den nakledildiğine göre,
Resûlullah (sav) şöyle buyurmuştur:
“Ey Ebû Saîd! Kim Rab olarak Allah'tan, din olarak İslâm'dan ve peygamber
olarak Muhammed'den razı olursa ona cennet vacip olur.”

(M4879 Müslim, İmâre, 116)

عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ قَالَ قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ :
”لَا تَدْخُلُونَ الْجَنَّةَ حَتَّى تُؤْمِنُوا، وَلَا تُؤْمِنُوا حَتَّى تَحَابُّوا، أَوْلَا آدُلُكُمْ عَلَى شَيْءٍ
إِذَا فَعَلْتُمُوهُ تَحَابَبْتُمْ؟ أَفْشُوا السَّلَامَ بَيْنَكُمْ.“

عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ عَنِ النَّبِيِّ ﷺ قَالَ:
”يَدْخُلُ الْجَنَّةَ أَقْوَامٌ أَفْتَدَتْهُمْ مِثْلُ أَفْتِدَةِ الطَّيْرِ.“

عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ قَالَ: سَأَلَ النَّبِيُّ ﷺ : مَا أَكْثَرُ مَا يَدْخُلُ الْجَنَّةَ؟ قَالَ:
”التَّقْوَى وَحُسْنُ الْخُلُقِ.“

عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ الصَّامِتِ أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ قَالَ:
”اَضْمِنُوا لِي سِتًّا مِنْ أَنْفُسِكُمْ، اَضْمِنْ لَكُمْ الْجَنَّةَ، اَصْدُقُوا إِذَا حَدَّثْتُمْ،
وَأَوْفُوا إِذَا وَعَدْتُمْ، وَأَدُّوا إِذَا أَوْثَمْتُمْ، وَاحْفَظُوا فُرُوجَكُمْ، وَغَضُّوا
أَبْصَارَكُمْ، وَكَفُّوا أَيْدِيَكُمْ.“

Ebû Hüreyre'nin naklettiğine göre, Resûlullah (sav) şöyle buyurmuştur:
“İman etmedikçe cennete giremezsiniz; birbirinizi sevmedikçe de iman etmiş
olmazsınız. Size yaptığınızda aranızda sevgi oluşturacak bir şey söyleyeyim mi?
Aranızda selâmı yaygınlaştırın.”

(M194 Müslim, İmân, 93)

Ebû Hüreyre'den rivayet edildiğine göre, Hz. Peygamber (sav) şöyle
buyurmuştur: “Cennete, kalpleri kuş kalbi gibi (saf ve hassas) olan
insanlar girecektir.”

(M7162 Müslim, Cennet, 27)

Ebû Hüreyre anlatıyor: “Peygamber’e (sav), ‘İnsanların cennete girmesini
en çok sağlayan şey nedir?’ diye soruldu. O da, “Takva (Allah’a karşı
sorumluluk bilinci) ve güzel ahlaktır.” diye cevap verdi.

(İM4246 İbn Mâce, Zühd, 29)

Ubâde b. Sâmit'ten nakledildiğine göre, Hz. Peygamber (sav) şöyle
buyurmuştur: “Siz bana kendinizden altı şeyi garanti edin, ben de size cenneti
garanti edeyim: Konuştuğunuzda doğru söyleyin. Söz verdiğiniz zaman onu
yerine getirin. Size bir şey emanet edildiğinde onu sahibine verin. Namusunuzu
koruyun. (Harama) bakmaktan sakının. Elinizi (kötü işlerden) çekin.”

(HM23137 İbn Hanbel, V, 323)

Al

slında her şey insanın yaratılışı sonrasında Allah Teâlâ'nın, melek ve cinlerden ona secde etmelerini istemesiyle başladı. Hz. Âdem, Allah'ın kendisine öğrettiği bilgi sayesinde onlara üstünlük sağlamış fakat şeytan bunu bir türlü kabul edemeyerek kibirlenmişti. Üstelik bir de Hz. Âdem'e eş olarak Havva yaratılmış ve insanlık âleminin bu ilk nüvesi, adı-na cennet denilen mutluluk diyarına yerleştirilmişti.¹ Cennet, huzurun, sükûnetin, çeşit çeşit nimetlerin, bütün güzelliklerin ve bütün mükemmelliklerin olduğu bir yerd. Dahası cennet, Allah'a yakın olmak demektir.²

Şeytan ise yeni yaratılan bu varlığın kendisinin önüne geçirilmesini, mükemmellikler beldesinde bulunmasını ve Allah'ın halifeliğine değer görülmesini bir türlü içine sindiremiyor, haset, kıskançlık ve kibir içinde hareket ediyordu.³ Ne yapmalıydı da kendisi gibi Âdem'i, yani insanı da oradan çıkartmalı ve dünyaya mahkûm etmeliydi? Şeytan artık bunu kendisine en büyük dert edinmişti. Sonunda Hz. Âdem'in yani insanın bitmek tükenmek bilmeyen arzularından yararlanarak amacını gerçekleştirdi.⁴

Aslında bütün bunlar, insanı eğitmek üzere ilâhî hikmet gereği ortaya çıkmış birer vesileydi belki de. Neticede Hz. Âdem, artık dünyaya indirilmişti. Böylece şeytan görevinin birinci aşamasını tamamlamanın sevinci içindeydi. Ancak insan, cenneti tattıktan, o mükemmel yurdu tecrübe ettikten ve Allah'a o kadar yakın olduktan sonra, düştüğü bu dünya gurbetinde pek rahat değildi. Cennete ve vuslata özlem duyuyordu. Yeniden cennete kavuşmak için ne yapmalıydı? Mükemmellikler yurduna nasıl ulaşmalı, Yaratan'a yine nasıl yakın olmalıydı?

İnsanın bu arayışı ve özlemi devam ederken, şeytan, bu sefer oyunun ikinci kısmını devreye soktu. Ona göre insan bir daha cennete dönmeliydi, bunun için elinden geleni yapacaktı.⁵

Peki, insan cennete tekrar nasıl kavuşacaktı? Artık cennete dönmesi için Allah'ın emirleriyle sınanması ve ona kulluğunu ispat etmesi gerekecekti.⁶ İşte bu konuda dünya ve âhîret mutluluğunun yolunu göstermekle görevlendirilmiş peygamberlerin ve ilâhî kitapların muştuları ona yol gösterecekti. Ebedî saadet yurduna, ancak ebedî risâletin sahibi rehberliğinde ulaşılacaktı. Çünkü onun hakkında Yüce Allah, "Doğrusu biz seni hem bir şahit hem bir müjdecî hem de bir uyarıcı olarak gönderdik."⁷

¹ Bakara, 2/30-34.

² Mutaffifin, 83/22-28.

³ Hicr, 15/28-34; İsrâ, 17/61-62.

⁴ Bakara, 2/35-36; A'raf, 7/20-22.

⁵ Hicr, 15/39; İsrâ, 17/62, 64.

⁶ En'âm, 6/165.

⁷ Fetih, 48/8.

buyurmuştu. O, önce insanları cennetle ve cennete götürecektir amellerle müjdeledi, sonra da cehennemden ve cehennemlik işlerden sakınmaları için uyardı. Nitekim Allah Resûlü, “Sizi cennete yaklaştıracak ve cehennemden uzaklaştıracak her şeyi size anlattım.” buyurmuştu.⁸ Allah Resûlü bu görevini Ebû Hüreyre'nin naklettiği bir hadiste çarpıcı bir benzetme ile şöyle anlatmıştır: “Benim ve sizin durumunuz, (gece) yaktığı ateşe üşüşen böceklere pervanelere engel olmaya çalışan adamın durumuna benzer. Ben sizi ateşten korumak için kuşaklarımızdan tutuyorum, siz ise benim elimden kurtulup ateşe girmeye çalışıyorsunuz.”⁹

Kur'an'ın ve Hz. Peygamber'in (sav) bildirdiğine göre, cennete gitmenin olmazsa olmaz şartı imandır.¹⁰ Cennet nimetlerine, ancak Allah'a ve peygamberlerine iman edenler erişecektir.¹¹ Ebû Saîd el-Hudrî'den nakledildiğine göre, Allah Resûlü şöyle buyurur: “Ey Ebû Saîd! Kim Rab olarak Allah'tan, din olarak İslâm'dan ve peygamber olarak Muhammed'den razı olursa, ona cennet vacip olur.”¹² Resûl-i Ekrem'in müjdelediğine göre kalbinde böyle bir iman ışığını koruyan her Müslüman, amellerindeki kusurların cezasını çektikten sonra da olsa mutlaka cennete gidecektir.¹³

İman esasları kuşkusuz insanı cennete sevk eden en temel unsurlardır. Müminden beklenen, imanını hayatına rehber kılması ve davranışlarına da yansıtmasıdır. Kur'ân-ı Kerîm'de, “İnsanlar, ‘İman ettik.’ demekle imtihan edilmeden bırakılacaklarını mı zannettiler?”¹⁴ buyrulurken imanın bu yönüne dikkat çekilir. Kısacası kişiyi cennete götüren iman, kendisine salih amellerin eşlik ettiği imandır. Salih amellerin başında Allah Teâlâ'nın yapın dediklerini yapmak, uzak durun dediklerini terk etmek vardır. Nitekim İslâm'ın emrettiği namaz, oruç, zekât gibi ibadetleri yerine getireceğini ifade eden bir sahâbînin arkasından Hz. Peygamber (sav), “Eğer sözünde durursa cennete girer.” buyurmuştur.¹⁵ Sahâbeden Ebû Ümâme'nin (ra) işittiğine göre Allah Resûlü Veda Haccî'ndeki hutbesinde de ibadetlerin cennete götüren yönüne dikkat çekmiştir: “Rabbiniz Allah'a karşı sorumluluğunuzun bilincinde olun. Beş vakit namazınızı kılın. Ramazan ayında orucunuzu tutun. Mallarınızın zekâtını verin. Yöneticilerinize itaat edin. Ve böylece Rabbinizin cennetine girin.”¹⁶

Sevgi de insanın elinden tutup cennete götüren kutlu bir yoldaştır. Zira sevmek, insan eksenli düşünüldüğünde hem imanı hem de faydalı işleri ihtiva eden iki yönlü mânevî bir ameldir. Allah'ı sevmek, O'na iman bağıyla bağlanmaktır; mahlûkatı sevmek, onlara karşı faydalı işlerde bu-

⁸ MA20100 Abdürrezzâk, *Musannef*, XI, 125.

⁹ B6483 Buhârî, *Rikâk*, 26; M5955 Müslim, *Fedâil*, 17.

¹⁰ Saff, 61/10-12; M2679 Müslim, *Siyâm*, 145; N4997 Nesâî, *İmânü*, 7; T1574

Tirmizî, *Siyer*, 21.

¹¹ Hadîd, 57/19, 21; M195 Müslim, *İmân*, 94.

¹² M4879 Müslim, *İmâre*, 116.

¹³ T2598 Tirmizî, *Sıfatü cehennem*, 10.

¹⁴ Ankebût, 29/2.

¹⁵ M102 Müslim, *İmân*, 10; HM12484 İbn Hanbel, III, 143.

¹⁶ T616 Tirmizî, *Cum'a*, 80.

lunmaktadır. Bir başka deyişle cennete götüren sevgi, Yaratan'a ihlâsla bağlanmak ve yaratılmışlara şefkat göstermektir. Nitekim Kur'an'da Allah'a inanmanın yanı sıra, kötülüklerden sakınmak, bollukta ve darlıkta başkalarına yardım etmek, öfkeyi yenmek, insanların kusurlarını bağışlamak ve işlediği günahlarda ısrar etmeyip Allah'tan af dilemek gibi hasletlerin, cennete götürecektir ameller olduğu beyan edilmektedir.¹⁷

Bu bağlamda inananların birbirini sevmesi, hem imanlarının olgunluğunun bir göstergesi, hem de onları cennete ulaştıracağı bildirilen nebevî bir muştudur. Hz. Peygamber öyle buyurur: *“İman etmedikçe cennete giremezsiniz; birbirinizi sevmedikçe de iman etmiş olmazsınız. Size yaptığımızda aranızda sevgi oluşturacak bir şey söyleyeyim mi? Aranızda selâmı yaygınlaştırın.”*¹⁸

Öyleyse, İslâm'ın tasvir ettiği şekilde insanî ve ahlâkî mükemmelliklerle donanmış bireylerin oluşturduğu bir toplum, aslında cennet iklimini bu dünyada yaşıyor demektir. Bunu gerçekleştirmenin imandan sonraki belki ilk adımı Yaratan'dan ötürü yaratılmışlara duyulan sevgidir.

Cennete giden yolda insanın maddî ve mânevî fedakârlıktan sakınmaması, cenneti hak etmesi için gereken ilâhî rahmete bir vesiledir. Çünkü Kur'an'da bildirdiği şekliyle Yüce Yaratıcı, *“Müminlerden, mallarını ve canlarını, kendilerine (verilecek) cennet karşılığında satın almıştır.”*¹⁹ Bu sebeple, bir gün Hz. Peygamber (sav), insanların su ihtiyacını gidermek için cennet karşılığında kimin bir kuyuyu satın alıp insanların istifadesinde sunacağını sormuştu ve bu nebevî müjdeye erişmek için hemen Hz. Osman o işi üstlenmişti.²⁰

Âdem'i cennetten şeytanın aldatması çıkartmıştı, fakat evlâtlarını oraya birbirlerine yardım ve iyilik yapmaları geri götürecekti. Nitekim Kur'an bir köleyi/esiri özgürlüğüne kavuşturmanın, şiddetli bir kıtlık gününde akrabası olan bir yetimi ya da hiçbir şeyi olmayan bir fakiri doyurmanın, iman edenlerden olup birbirine sabrı ve merhameti tavsiye etmenin “cennete götüren sarp yolları kolay edecek işlerden”²¹ olduğunu belirtmektedir.

Müminlerin derdiyle dertlenmenin, sevinçlerini ve acılarını paylaşmanın da cennete götürecektir amellerden olduğu müjdelenmiştir. Resûlullah (sav) bir gün ashâbına dönerek, *“Bugün içinizden kim oruçlu olarak sabahladı?”* diye sordu. Orada hazır bulunanlardan Hz. Ebû Bekir, “Ben!” cevabını verdi. Hz. Peygamber (sav), *“Bugün içinizden kim bir cenazenin arkasından gitti?”* dedi. Yine Ebû Bekir, “Ben!” cevabını verdi. Hz. Peygamber (sav) bu sefer, *“Bugün içinizden kim bir fakiri doyurdu?”* diye sordu. Ebû Bekir, “Ben!”

¹⁷ Âl-i İmrân, 3/132-136.

¹⁸ M194 Müslim, İmân, 93.

¹⁹ Tevbe, 9/111.

²⁰ B2778 Buhârî, Vesâyâ, 33.

²¹ Beled, 90/12-17.

cevabını verdi. Hz. Peygamber (sav), “Peki, bugün içinizden hanginiz bir hastayı ziyaret etti?” buyurdular. Yine Ebû Bekir, “Ben!” cevabını verdi. Bunun üzerine Resûlullah (sav), “Bu hasletler kimde bulunursa o, mutlaka cennete girer.” buyurdu.²²

Bir başka müjdesinde ise Resûlullah (sav) şöyle buyurmuştu: “Bir mümin, aç bir mümini doyurursa, Allah da o kimseyi cennet meyveleriyle doyuracaktır. Yine bir mümin, susuz kalan bir mümine bir şeyler içirip susuzluğunu giderirse, Allah kıyamette ona (misk ile mühürlenmiş lezzetli bir içecek olan) ‘Rahîk-ı Mahtûm’dan içirecektir. Yine bir mümin, elbiseye ihtiyacı olan bir mümini giydirirse, Allah da ona cennetin yemyeşil elbiselerinden giydirecektir.”²³

Resûl-i Ekrem bir keresinde ise cennet muştulu tavsiyelerde bulunurken, adaletli yöneticilerin, sadaka verenlerin, akrabaya ve Müslümanlara karşı ince kalpli, merhametli davrananların, bir de iffetini ve namusunu muhafaza eden kimselerin cennete gideceğini söylemişti.²⁴ Aynı şekilde Hz. Peygamber’in (sav) bildirdiğine göre, “adaletli hâkim”²⁵ ve “her gün ve her gecede beş vakit namaza çağırın müezzin, kendisinden memnun olan cemaate imam olan adam, Allah’ın ve efendisinin hakkını yerine getiren köle” de cennetin nadide mekânlarında yer almayı hak edecek kişilerdendir.²⁶

Resûl-i Ekrem, “Cennete, kalpleri kuş kalbi gibi (saf ve hassas) olan insanlar girecektir.”²⁷ buyrulurken hem gönül zenginliğine hem de Allah’a duyulan saygıdaki hassasiyete dikkat çekilmiştir. Rahmet ve saadet yurduna, gazap ve felâket yolundan gidilemeyeceği açıktır. Bu yüzden hadislerde cennetle müjdelenen insanların çoğu, temiz bir kalbe sahip olmanın yanı sıra Yüce Allah’a karşı kulluk bilinci içinde hayatını sürdüren ve kalbinin temizliği davranışlarına yansıyan kimselerdir. Nitekim Allah Resûlü’ne, “İnsanların cennete girmesini en çok sağlayan şey nedir?” diye sorulduğunda, o (sav), “Takva (Allah’a karşı sorumluluk bilinci) ve güzel ahlâktır.” yanıtını vermiştir.²⁸ Allah’a karşı saygı ve korku içinde olmanın cennete girmek için bir vesile olduğunu anlatan Resûlullah’ın ifadelerine göre, bir dağın tepesinde ezan okuyan ve namaz kılan bir koyun çobanı Yüce Allah’ın hoşuna gider ve Rabbimiz, “Şu kuluma bakın. Benden korkarak ezan okuyor ve namaz kılıyor. Ben bu kulumu affettim ve onu cennete koydum.” buyurur.²⁹

Hz. Peygamber, güzel ahlâklı kimseler ile cennetlikler arasında doğrudan bir bağ kurmuştur: “Size cehenneme girmeyecek kimseleri bildireyim mi? Cana yakın, uysal, yumuşak huylu ve kolay geçinilen herkes.”³⁰ Ubâde b. Sâmit’in naklettiği bir hadiste ise Hz. Peygamber (sav) cennete girmeyi

²² M6182 Müslim, Fedâilü’s-sahâbe, 12.

²³ T2449 Tirmizî, Sıfatü’l-kıyâme, 18.

²⁴ M7207 Müslim, Cennet, 63; HM17623 İbn Hanbel, IV, 162.

²⁵ D3575 Ebû Dâvûd, Kadâ’ (Akdiye), 2.

²⁶ T2566 Tirmizî, Sıfatü’l-cennet, 25.

²⁷ M7162 Müslim, Cennet, 27.

²⁸ İM4246 İbn Mâce, Zühd, 29.

²⁹ D1203 Ebû Dâvûd, Sefer, 3.

³⁰ T2488 Tirmizî, Sıfatü’l-kıyâme, 45.

garanti etmenin altı ahlâkî şartını şöyle sıralamıştır: “Siz bana kendinizden altı şeyi garanti edin, ben de size cenneti garanti edeyim: Konuştuğunuzda doğru söyleyin. Söz verdiğiniz zaman onu yerine getirin. Size bir şey emanet edildiğinde onu sahibine verin. Namusunuzu koruyun. (Harama) bakmaktan sakının. Elinizi (kötü işlerden) çekin.”³¹

Cennetle muştulanan bir başka grup ise gözlerini kaybetmek gibi tedavisi mümkün olmayan hastalıklara imanla sabredenlerdir. Bir kudsî hadiste Yüce Allah şöyle buyuruyor: “Kimin iki sevgili gözünü alırım da o, karşılığını benden bekleyerek buna sabrederse onun için cennetin dışında hiçbir ödüle razı olmam!”³²

Hız. Peygamber’in (sav) cennetle muştuladığı bir diğer haslet ise doğruluktur. Abdullah b. Mes’ûd’dan nakledildiğine göre, İki Cihan Efendisi (sav) şöyle buyurmuştur: “Şüphesiz, doğruluk (insanı) iyiliğe, iyilik de cennete götürür. Kişi devamlı doğru söyler ve doğruluktan ayrılmazsa Allah katında ‘doğru/siddik’ olarak tescillenir. Yalandan sakının! Çünkü yalan (insanı) kötülüğe, kötülük de cehenneme götürür. Kişi devamlı yalan söyler, yalan peşinde koşarsa Allah katında ‘yalancı/kezzâb’ olarak tescillenir.”³³

İşte bu nebevî müjdelere ve uyarıların gösterdiği üzere cennet, ancak bu dünya şartlarında kazanılacaktır. Kur’an’ın “eğri” ve “doğru”³⁴ ya da “iyi ve kötü”³⁵ şeklinde ifade ettiği ve buradan ilhamla şairin, “Oluklar çift; birinden nur akar, birinden kir” dediği üzere, insanın ebedî hayatını belirleyecek olan bu yol ayrımında yollardan birisi saadet yurdu cennete, diğeriye felâket yurdu cehenneme götürecektir. Hangisinden gitmek istediği ise insanın tercihine bırakılmıştır. Hız. Peygamber (sav), cennete gitmek isteyenlerin hemen yola koyulmasını, arzuyla çalışmasını istemiş ama Allah’ın bu ticarete ortaya koyduğu malın, yani cennetin çok pahalı olduğunu da hatırlatmıştır.³⁶ Zira Allah Resûl’ünün ifadesiyle: “Cehennem, (nefse) hoş gelen şeylerle, cennet de (nefse) zor gelen şeylerle perdelenmiştir.”³⁷ Mutlaka cennet yolunda caydırıcı, usandırıcı nice engeller ve meşakkatler karşımıza çıkacaktır. Cennet yolcusu, zaman zaman şehvet çukurlarını ve bazı nefsî arzularını aşmak; yanlış sapaklara düşmemek, mücadele ve sabır tünellerinden geçerek zirveye ulaşmak durumunda kalacaktır. Kur’anî ifadeyle “sarp yokuşu aşmak”³⁸ gerekecektir. O yolda bir de şeytan oturmakta ve pusu kurmuş beklemektedir. Evet, Âdem’in cennetten çıkarılmasına sebep olan şeytan, nefis ve insanlardan oluşan yandaşlarıyla iş birliği de yaparak, oyunun ikinci aşamasını devreye sokacak ve onun tekrar oraya

³¹ HM23137 İbn Hanbel, V, 323.

³² DM2823 Dârimî, Rikâk, 76.

³³ M6637 Müslim, Birr, 103; B6094 Buhârî, Edeb, 69.

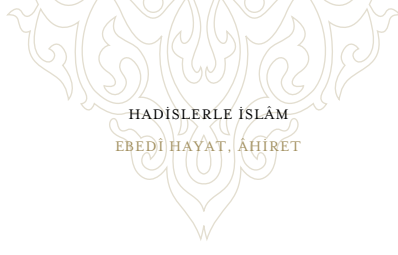
³⁴ Beled, 90/10.

³⁵ Şems, 91/9.

³⁶ T2450 Tirmizî, Sıfatü’l-kiyâme, 18.

³⁷ B6487 Buhârî, Rikâk, 28.

³⁸ Beled, 90/11-12.

dönmesine engel olacaktır. Çünkü Allah'a, "Yemin olsun ki (kullarını saptırmak için) senin dosdoğru yolunun üzerinde oturacağım."³⁹ demiştir.

Yunus, bu gerçeği şu dizilerinde ifade ederek Müslümanları ve hatta bütün insanlığı uyarmaktadır:

"Gelin ey kardeşler gelin,
Bu menzil uzağa benzer.
Nazar kıldım şu dünyaya,
Kurulmuş tuzağa benzer."

Ancak "canların çektiği ve gözlerin hoşlandığı her şeyin olduğu ve ebedî olarak kalınacak"⁴⁰ cennet için bütün çileleri çekmeye ve mücadele etmeye değer. Dahası bu yokuşun arkasında cennetle birlikte vuslat da hâsıl olacak, kul Rabbine kavuşacaktır.⁴¹ Bu vuslatın lezzeti, her şeye bedeldir; bu aziz nimetin uğrunda katlanılmayacak hiçbir dünya sıkıntısı olmasa gerektir. Ancak bilinmelidir ki cennete, sınırlı bir ömürde yapılabilecek ameller değil, Allah Teâlâ'nın lütuf ve rahmeti götürecektir. Ne var ki iman ve ameller, bu rahmetin oluşmasına bir vesiledir.⁴² Yapılan ibadetler, sadece ebedî saadeti Rab Teâlâ'dan gönülden istediğimizin bir göstergesidir. Sonuçta herkes istediğinin ve yaptıklarının karşılığını görecektir.⁴³

O hâlde cennet de, cennete götüren yoldaki başarı da bütünüyle Allah'ın kullarına bir rahmetidir aslında.⁴⁴ Nitekim Resûlullah (sav), "Hiç kimseyi kendi ameli (iyi işleri ve ibadeti) cennete koyamaz." buyurmuş, sahâbe, "Seni de mi ey Allah'ın Resûlü?" diye sorunca da, "Evet, Rabbimin rahmeti bürümedikçe beni de." cevabını vermiştir.⁴⁵ Bir hadiste de Yüce Allah'ın cennete seslenerek, "Sen benim rahmetimsin; ben seninle kullarımdan dilediğime rahmet ederim." buyurduğu nakledilmiştir.⁴⁶

Şu hâlde Müslüman, tıpkı Hz. Peygamber'in (sav) tavsiye ettiği gibi, cennete girmek için hem salih ameller işlemeli hem de bunlarla Yüce Allah'ın rızasını ve rahmetini elde etmeye çalışmalıdır. Unutulmamalıdır ki cennete giden bu zorlu sarp yokuşun zirvesine, ancak son peygamber ve son kılavuz Hz. Muhammed (sav) ile varılır.⁴⁷ Ne mutlu Kutlu Rehber'in izinden giden ve cennette vuslata eren müminlere...

³⁹ A'râf, 7/16.

⁴⁰ Zuhruf, 43/71.

⁴¹ B6573 Buhârî, Rikâk, 52.

⁴² Zuhruf, 43/72.

⁴³ Zilzâl, 99/7-8.

⁴⁴ Bakara, 2/38; A'râf, 7/23.

⁴⁵ M7113 Müslim, Sıfâtü'l-münâfikîn, 72; B6467

Buhârî, Rikâk, 18.

⁴⁶ B4850 Buhârî, Tefsir, (Kâf) 1.

⁴⁷ Bakara, 2/38.